* * *

Вървя към слънцето,
върховете огряло
и сякаш времето за мене е спряло.
Дишам дълбоко и пълня
със свежест гърди,
защото зная,
няма да има преди.

На Витоша съм за последен път,
а долу ме чака
мръсен и прашен
градът.

И пак в душата ще се свечери
и ще се питам: любими, къде си ти?
...А била съм весела, засмяна,
някога със теб
на Яворовата поляна.